

Vântureasa de plastic

Editor: Robert Șerban Coperta și ilustrațiile: Dan Stanciu
Layout: Loredana Târzioru Tipar: BrumaR
Editura BrumaR
www.brumar.ro

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
CHIVU, MARIUS

Vântureasa de plastic / Marius Chivu. — Timișoara :
Brumar, 2012

ISBN 978-973-602-406-1

821.135.1-1

Marius Chivu

Vântureasa de plastic

Editura BRUMAR
Timișoara, MMXII

Marius Chivu (n.1978) a absolvit Școala de Artă - clasa de coregrafie din Rm. Vâlcea. În anul 2003 a câștigat prima ediție a Festivalului de Poezie „Prometheus” organizat de Fundația Anonimul. A inițiat și coordonat proiectul caritabil *Cartea cu bunici* (2008) și a tradus din Tim Burton, Oscar Wilde și Lewis Carroll. Din 2005 scrie în revista *Dilema veche*.

*„Nicidecum n-am să te las, cu niciun chip nu te voi
părăsi!”*

Evrei 13:5

închipuie-ți: ieși de la metrou noiembrie s-a răcit, dar

emoția e cu tine îți ridici ochii și cauți o fereastră anume în blocul turn

cât de plăcută e seara când te-ndrești întins
instinctiv invincibil către iubita ce te așteaptă gătind!

dar moartea te găsește și fără acoperire telefonul
mobil tot va suna și o voce familiară frântă îți va spune că
până dimineată din ea nu vor mai rămâne decât fotografiile
că toți ai tăi s-au adunat deja în jurul ei aducând în
buzunare **luminări cu moțul tăiat**

a început să ningă strada e goală și rece ca asfaltată
cu gheață te-ai rezemat de semafor cu capul în palme te
întorci și alergi sunt sute de kilometri între tine și încă ea
numai bine dacă e un coșmar pe drum te vei trezi

ia-o aminte acum, nu se știe cât va mai fi!

chipul cearcăn sub ochii indecis închiși nasul gâtul
urechile pudrate cu sânge uscat mârâieli cu limba franjuri
în gura strâmbă privirea scăpată goală și arbitrară peste
noi, obiecte străine din altă lume, zbatându-se cu
încheieturile vineții în legătura chingilor care o țin strâns
în patul de fier să nu-și facă singură și mai mult rău

e o **noapte de noiembrie** ca oricare alta însă tocmai
primesc în dar imaginea umilinței de a fi inconștient pe
moarte

lungită acolo pe pat e **nodul inert** al tuturor
furtunașelor care intră ies intră în corpul ei moale și
acrișor ducând paste de pilule pisate

o sărut pe buze
(sper să deschidă ochii)

gura ei cu gust de manitol osmofundin perfalgan
cocktailul de perfuzii care i se scurge prin incizia din gât

ore după zile după săptămâni

noaptea o veghez la lumina telefonului mobil o ascult
clipocind pe dinăuntru plină de lichidele dulci amărui ale
vieții la pungă

burdof de formol cu exponatul la atingere!

cât va dura **acest privilegiu al amânării?**

în spatele pleoapelor greu închise moartea doarme
cu ea tolănită în corp comodă în carnea ei moale
primitoare călduță

și încă tânără!

dacă i-aș deschide ochii cu degetele aș privi două
găuri în care m-aș prăbuși de frică

ne înghesuim la poarta institutului

suntem cam o sută ne împingem sărim peste rând
vociferăm în timp ce mâinile noastre așteaptă în buzunare
cu degetele-ncleștate pe plicuri lipite stângaci

noi vrem doar sânge pentru ai noștri suntem fiare
adulmecând pe culoare pe la ghișee pe la ușile cabinetelor:
dați-ne de bunăvoie

400 de grame nu mai mult cine știe unde e rezerva
de sânge să mergem acolo să ne umplem buzunarele cu
flacoane!

voi arunca în curând cu dosare voi amenința voi
cădea în genunchi lacrimi sfârșeală: vă implor două
flacoane cu rh **negativ**

dimineața e aici, dar noi **nu suntem cu dimineața** îi
țin capul ușor ridicat asistenta o tunde în tăcere, iar părul
poate ultimul ei păr cade înțepându-mi pielea cu o grație
sfidătoare

asistenta îi săpunește creștetul aparatul de ras abia
scos din foița de plastic trasează lent dungi lungi de la
frunte spre ceafă de la frunte spre ceafă de la frunte spre
ceafă apoi prin spatele urechii cu grijă să nu rămână
niciun fir de păr

ea nu înțelege ce-i cu noi clipește din ochi și chiar îmi
zâmbește pe jumătate adormită îi sprijin în palme capul
lucios mic fin ca un grepfruit alb i-l țin cu grijă ca unui
nou-născut cu țeasta fragilă

(niciodată n-a fost mai frumoasă!)

lumina capului proaspăt ras arcuirea sprâncenelor și
semnul oblic de deasupra nasul ușor deviat spre stânga
urechile micuțe linia fină a buzelor...

brancardierul o ridică pe brațe ca pe-un copil o așază
pe targă ea mă privește clipind greu

(pe dinăuntru frica mă schimonosește)

ne îndreptăm spre cea mai tăcută dintre ușile albe
agățați amândoi de marginea clipei în care nu știm dacă ne
vom mai revedea vreodată

aștept **doar așteptarea a mai rămas**

încerc să-mi suspend gândurile din subită lașitate să
rezist orelor de grație incertă în care dincolo de ușile
batante un Dumnezeu în halat reface lumea pentru un
singur om

dimineata s-a întins ca sârma ghimpată mă târăsc în mine sprijinit de targa stingheră ațipesc încontinuu ca-n grădina fricii și părăsirii

(somnul nu știe emoțiile așteptării)

aceasta e clipa în care gândurile toate gândurile se transformă în rugăciuni ca apa în vin

neurochirurgul e un genist un ceasornicar o moașă.

cleștele de fier aduce limba înapoi în gură acul înfipt în piept cu brutală precizie pornește inima pe un furtun intră oxigen pe un dren se scurge sângele înnegrit viața circulă prin **fire subțiri de plastic** vârâte în venele gâtului unui chip de culoarea plumbului

dintre furtunuri și tuburi transparente e rândul meu să-i aștept primul scâncet în acest salon cu uterul rece de faianță legați prin invizibile cordoane pregătiți pentru orice chiar și pentru un miracol

îmbrățișează-mă cu mâna nelegată de pat **strânge-mă la piept** peste firele de control îndepărtează-ți masca respiră la urechea mea feșele cu buline roșii pune-mi-le eșarfă să nu mai tremur!

hai să ne facem brățări din furtunașele roz să colorăm cu puțin ruj hematoamele de pe gât să punem fard pe fruntea tumefiată ascunde sub saltea punga cu sânge și strigă-mă fă-mi cu mâna hai zâmbește-mi de pe alea din ostroveni mai ia-mă o dată de la grădiniță fă-mi tartine cu salată de vinete în timp ce citesc *20.000 de leghe sub mări* cheamă-mă să te-ajut să montezi mașina de cusut mai ceartă-mă zi-mi ceva orice.

te-am așteptat și azi cu nasul lipit de geamul
perfuziei măcar până mâine mai ai grijă de mine puțin

în fiecare dimineată o aștept să se trezească să mă-
ntrebe confuză ce căutăm noi aici cu bandajele astea
însângerate pe cap și furtunașele în nări în gât în picioare

azi chiar deschide ochii și rămâne cu pleoapele
ridicate

(când doarme e **frumoasă și întreagă**)

ochii mari curioși îi plimbă pe tavan pereți geam
niciun scâncet niciun geamăt (tăcerea o face umană)
măsoară totul cu priviri lente apoi se oprește mirată
asupra mea de parcă abia m-a văzut dă să zâmbească

(probabil îi sunt în sfârșit familiar) dar ea așteaptă
așteaptă să se întâmple ceva cât mai firesc..

eu întârzii puțin în privirea ei zâmbesc și îi mângâi
sprâncenele

(întâi pe cea dreaptă)

nu, încă nu este dimineata așteptată va trebui să-i
spun și azi cine sunt iar ea va fi din nou încântată de
cunoștință

patul ei a rămas în urmă dincolo de zidurile ascunse
sub faianța albă îmi afund bocancii în mormanul de frunze
putrede ca și cum aș trage de timp

în lumina neonului un vechi disc de vinil lucește pe
spinarea înghețată a pământului dimineată îl voi arunca
departe printre copaci voi lărgi astfel cercul care ne
strânge dar acum plec întins mă opresc abia acasă în cadă
pe întuneric și plâng să adun **ce mai poate fi adunat**

pentru o nouă zi în care noi vom rămâne tot mai în

urmă

o adulec în somn așteptând să expire ca s-o inspir liniștit

azi doar mirosul stricat ne leagă repetabile scâncete gemete urcate din adâncuri amortite revolta trupului flasc ale cărui degete i le mușc până la sânge verificând dacă mai simte ceva

îi cunosc toate curburile corpului **fiecare tresărire orice spasm** mârâială privire ne îmbrățișăm mereu deși mă cheamă cu nume de fată

(tandrețe pură a rămas între noi)

m-am ras în cap să nu fie singură niciunul nu mai suntem ce-am fost din fericire numai eu îmi voi aminti

aceste momente în care deznodământul întârzie insuportabil această așteptare aproape certitudine blândețea unui rău preferabil

inima e animal hăituit într-un țarc dar tu rămâi pe loc înregistrezi tot dezastrul nu întârzie, doar vine pe neașteptate apoi nu se mai întâmplă nimic nimic nimic doar **o banală resemnare cu sfârșitul** va trebui să te împaci ai umbre cute riduri și primele fire albe de păr suferința e numai un moft slăbiciunile doar poză de-acum nu-ți permiți să te mai complaci în solitudine

înfrângerea ar fi calea cea mai comodă

viața ei s-a retras în pauza dintre două silabe scâncite în lipsa somnului

zile-noapțile sunt ștafeta de la căpătâiul patului pe
rotile casa noastră a rămas doar o ruină familiară într-un
coșmar serial

ne dăm seama cât de puțini și de singuri am fost
dintotdeauna că dragostea suspendată și grea măsoară
golul căscat între noi și cei apropiați pe care nenorocirea
noastră îi stânjenește îi face să se ascundă să se lepede de
noi

niciodată n-o să fim pregătiți pentru ce ni s-a
întâmplat trecutul e imposibil și prezentul calm aproape
postum

acum aici acesta ar putea fi **sfârșitul unei familii**

îmi pun urechea pe tâmpla ei când doarme oare ce
aștept să aud:

ecoul cuvintelor ce nu mai ies acustica gândurilor
incipiente sunetul surd al vorbelor de-altădat?

memoria a rămas un paradis dezafectat cu lucruri
puține mai degrabă neînsemnate întâmplătoare totul a fost
dat pe o îndelungă tăcere oameni fără nume nume fără
chipuri situații fără timp istorie noimă

s-ar putea spune că locuim într-**o rezonabilă lipsă a
memoriei** în absența a ceea ce oricum i-ar fi putut prisosi
un loc cu odihnă și mirare unde totul e alb precum
cearșafurile de pe paturile de fier

o zi **chinuită ca oricare**

dar ea își înalță capul bandajat de pe pernă trage aer
pe gura mută

(mumie ieșind din apă)
privește suspicioasă în stânga apoi în dreapta mă
mângâie cu mâna bună și îmi șoptește la ureche rar nu
cumva să pierd vreun cuvânt:

tu ești poarta prin care se intră în sufletul meu!

întrerupte nopțile dau în alte nopți labirint prin
somnul mai amar decât pilula din creier de porc

rătăcirea e interzisă deși deseori pășesc pierdut
printre gemetele ei răsunând dimineața pe culoarele dintre
saloanele adăpostind resturi de oameni întorși într-o
singurătate ce te face să te întrebi oare câți mușcă din
ciocolată în timp ce tu îmbraci cămașa cu umeraș cu tot

o găsesc ținută în mizeria de peste noapte
vegându-și în scâncet propria epuizare o **potcoavă cu 32**
de copci îi încoronează acum creștetul capului o ridic pe
marginea patului îngenunchez și-i spăl picioarele prea
obosit să-mi mai fie și frică

învelit într-o bucată de hârtie în portofelul ei am
găsit un petic textil cât unghia

pentru ce-l păstra?
și cum se numea materialul fustelor din anii '70
sau cântecul acela al lui gianni morandi cum făcuse
pasiunea pentru laurence olivier...

(îmi vin în cap numai lucruri pe care nu le mai știe)
atâtea vor rămâne **nespuse între noi** atâtea au
rămas nerostite în ea dar acum știm că două brațe sunt
oricum prea multe pentru o îmbrățișare

dragul meu, ai crescut ai terminat școala la care noi

nici n-am îndrăznit să sperăm acum ai casa ta lucrurile tale
viața ta abia acum începe noi ne retragem la țară bunicii
sunt tot mai mici pământul tot mai uscat zilele tot mai
lungi e nevoie de noi acolo tu găsește o fată bună tandră
populară nu trebuie să fie neapărat frumoasă nu uita că
nimeni nu e perfect nici tu chiar dacă te-am învățat tot ce-
am știut iar restul vei descoperi și singur ești băiat
cuminte și sufletist însoară-te e vremea, așa e bine știi că
am dreptate, când n-am avut fă doi copii și unul după
altul mai târziu nu vei avea drag să-i crești cât mai trăiesc
vă voi ajuta doar știi cum e la noi bunicii cresc nepoții și
copiii au grijă de părinți nu râde de mine, treaba ta faci
cum știi dar așa sunt mamele.

înfulecam clătitele abia scoase din tigaie grijile
sfaturile vocea ei venind din urmă trecând mai departe
pârâituri scoase de un disc

(pe care s-a așezat praful)
rotit la o turație tot mai lentă

mâna de cauciuc umărul ieșind ca un nod brațul
subțiat **cravată de carne șifonată** atârând într-o parte

degete chircite încheietura strânsă peste noapte în
chingi gura strâmbă pleoape ermetice.

închisă în globul etanș al muțeniei ca un om de
zăpadă peste care ninge doar când îl zgâlțâi

sărbătorim revelionul la reanimare

încă o noapte ca oricare alta împreună în jurul
patului de fier

cineva a lăsat o beteală pe care o agățăm de stativul
perfuziei am adus portocale să acopere mirosul de iod

ascundem berea sub pat lângă ploscă împărțim prăjiturile
cu asistentele de gardă machiate strident purtând halate
scrobite vor dispărea curând în bucătăria care va umple
spitalul cu miros de cârnați prăjiți

ne ținem bolnavii treji dar printre paturi ne mișcăm
doar noi cei cu trupuri bune părinții soții fiii însoțitori
pisăm pastilele de noapte și turnăm în noi berea pe furiș
purtăm aceleași haine avem aceleași fețe colțuroase și
galbene dar ne adunăm în jurul televizorului fără sonor și
privim lumea dansând la romexpo

printre gratiile ferestrelor artificiile înfloresc în
lumea lor în curând va fi ora 0

va trebui să schimbăm perfuziile *la mulți ani!* se urlă
pe străzi iar prin branulă deja picură noul an

cât va mai fi din cea care-a fost ce s-a păstrat în
această păpușă stricată străbătută de furtunuri cu viață
distilată cât vom mai recunoaște din ea cum și în ce anume
vom regăsi partea pierdută câtă **deșertăciune** într-o
jumătate de trup fără glas! sunt foița de indigo între
nostalgia a ceea ce-mi amintesc că era și compasiunea cu
care o învăț pe cea de acum, fotografie spălată odată cu
cămașa imaginii lipsă cu pete bizare în care parcă mai
recunoști câte ceva

fotografie pe care o iubești mai ales prin ceea ce nu
mai arată

toate acestea:

deznădejdea mila speranța duioșia dragostea fricile
amintirile mele împletite coroană pentru fiecare zi în care
am ignorat certitudinea că **în echilibrul precar al lumii**
unul dintre noi oricum va muri înaintea celuilalt

preotul spovedește în camera de gardă în timp ce neurochirurgii își închină cerul gurii cu limba

în fiecare dimineată mergem în capela pictată cu chipul voievodului sfânt străbatem coridorul printre cavouri cu paturi numerotate pornim de la internări-externări-decese și ne terminăm rugăciunea în gând înainte de a ajunge la anunțul cu actul constatatator îmbălsămare coroane

se va sluji iar în saloane stropi de agheasmă îi vor atinge pe cei țintuiți la pat preotul va citi celor cu minți mirate în timp ce aflăm cum moartea e drumul cel mai drept către noi **cei goi și rățăciți** fericiți cei ce nu-și vor aminti niciodată!

noaptea cade în salon odată cu perfuziile schimbului doi

dincolo de zidurile spitalului viața luminează noaptea cu semafoare faruri neoane în timp ce salonul înalt cu paturi de fier ține împreună șase femei
(moi subțiri albe precum cearșafurile)
gemând la mișcările somnului

pastilele de seară se dizolvă lent în compoturile din stomac sforăieli și vânturi amare scapă din trupurile cu nervii sârmă

dimineata va veni confuză femeile vor încerca din obișnuință să se ridice pe marginea patului și să plece aiurea dar nu va fi decât o altă **minunată zi pentru tăcere** și priviri umezind tavanul

de față cu ea ne ținem tari facem tot ce e de făcut cu

cele mai firești gesturi suntem cel mult tăcuți și obosiți

unul îi ține gura deschisă celălalt înclină lingura cu supă dizolvăm zeci de medicamente în căni cu ceai înlocuim perfuziile cateterul bandajul o spălăm cu șervețele umede ne stăpânim frisoanele și ne purtăm nodul din gât ca pe-o cravată imaginară apoi ieșim din salon să golim plosca să aruncăm ce mai e de aruncat și plângem retrași care pe unde putem

s-ar putea spune că o ținem în viață cu ipocrizie însă adevărul e că deznădejdea e **un păcat ca oricare altul**

(trebuie săvârșit în secret)

îi înlătur somnul de pe ochiul drept ca pe-o pânză de păianjen îi clătesc fața cu apă rece râde îi place mă mângâie **recunoscătoare scâncind** ca o focă îi sărut pielea vânăta și găurită a gâtului apoi așteptăm împreună cititorul în creier să privească eclipsa din tomografie

(ca să-i arăt cât o iubesc am albit)

spitalul e o biserică cu multe etaje preoți în alb cădelnițând cu stetoscoapele pronaos cu paturi de fier ne sfințim cu perfuzii purtăm catetere la gât ne rugăm în miros de iod

carnea pe noi e firavă ne ofilim ca frunzele și bolile ne iau ca vântul toate trec doar frica a venit să rămână!

ne înghesuim la taraba de lângă lift cumpărăm de toate cruciulițe mătânii psaltiri candelă calendare mărunțișuri ale credinței de salon nimeni nu-și poate lua patul să umble dar lipim cu leucoplast iconițele pe faianță le prindem în capacul prizei dormim cu ele sub pernă cărți

de rugăciuni acoperă ceaiurile amare pastilele de seară
așezate pe hârtiuțe însemnate cu acatiste branule sclipesc
în învelișul aseptice pe copertele negre și lucioase ale
Noului Testament

suferim tăcem împreună uneori separat
Cartea spune că **noi vom fi cei mângâiați!**
suferința zugrăvește icoanele-n saloane și uneori
adormim înveliți într-o speranță aproape înduioșătoare

de sute de *oii. portocală*, rostește ea intonând fiecare
silabă ca pe alte câteva sute de cuvinte travestite în același
sunet

portocală se miră repetă continuă o ia de la capăt
portocală șoptește cu jumătate de glas ca pe un secret
(*portocală*)

portocală! portocală?

portocală portocală portocală

nu știm ce vrea noi ridicăm din sprâncene dăm din
umeri începem să cântăm la început noi apoi tot salonul
culoarele spitalul orașul:

lumea toată ne părea o portocală...

povestește, strigă ea *povestește povestește*
povestește de mii de ori *povestește* dar ce să povestești
cuiva fără memorie de unde să începi ce să lași pe dinafară
pe mai târziu mă fac că nu înțeleg
(tandrețea e uneori rătăcire mascată)

în sertare se află uleiuri balsamuri creme aş putea să-
i masez trupul căzut în salteaua patului dar *povestește*
strigă ea frângând ezitarea în două pe măsută e un bol cu
pastile colorate pentru memorie nu există leac, spun ei

deși mai sunt atâtea pilule de încercat...

ceaiul e cald am pus și lămâie desfac fructe pline de suc scot sâmburii curăț pielițele i le mestec pot face totul din ceea ce nu o ajută i-aș putea spune povești ca și cum ar fi viața ei mi-am dorit întotdeauna să inventez lumea pentru un singur om, dar acum tot ceea ce spun devine un ecou întors împotriva trebuie să-mi măsoar cu grijă vorbele un om care nu mai știe nimic e predispus la dezamăgire deznădejde abandon

(ce tristețe să vorbești unui om redus la cuvintele tale!)

de-odată își întinde mâna bună pe după gât mă trage înspre ea face ochii mari și rostește cu grijă apăsător să nu încapă îndoială:

po-ves-teș-te!

vina de a-i disprețui pe cei din afara suferinței pe cei pe care i-ai privit cu acea condescendență naivă că moartea e numai privilegiul tău apoi:

sorin a murit tatăl lui cătălin a murit tatăl florinei moare în timp ce ea deschide ochii se ridică privește în jur gângăvește face primele gesturi ale revenirii

cât îi iubesc acum

(deși nu le-am dorit-o în acest fel)

le-aș scrie le-aș vorbi despre **nebănuitele foloase ale nenorocirii** ne-am împărți frica suferințele noastre s-ar alina una pe alta, dar nefericiți suntem și nefolositori unii altora cu stupoare suportăm flirtul fiecăruia cu sfârșitul

o dată în plus poemele sunt rugăciunile unui dezastru
pentru care n-ai niciun merit beneficiul vinovat al
suferinței miluire în schimbul tăcerii

48 de pași de la pat până la sala de baie vârsta ei
târșăită pe ciment printre cadre tărgi scaune pe roțile

o ridic sub braț ca pe-o pasăre dezaripată îi adun
privirea cu mâna o îndemn să numărăm să ignore piciorul
târât începe să geamă cântând *unu doi trei patruzece șapte*
sute piciorul învelit în teaca de plastic bate cadența pe
culoar ca dansatoarea în întuneric:

pașii de la celulă până la eșafod

spune că e **vântureasa de plastic** îmi șoptește că
are rochii de kiwi pulovere din lemn parfumat o grădină de
macaroane și plaje cu nisipuri cuvântătoare

crede că e vântureasa de plastic și că obrazul meu
miroase a șuvițe de plăcere *mens sana in soprana* cântă ea
tânjind și azi la prunifere de vițică

e vântureasa de plastic și înfulecă vigilență vrea să
mângâie păsări gravide *ceva e nelalocul lui* îmi șoptește
nedumerită când îi tai unghiile pentru a nu se răni mușcă
din flori în loc să le miroasă și plânge când o-ntreb oare tu
mai visezi?

ieri a fost luni deci ce zi e astăzi și ce vine după
ianuarie care dintre aceste animale e calul cum se
numește fructul din coșuleț (nu mânca șervețelul)

cât de greu e să faci un 4 și căciulița la î uite ce
forme frumoase are 8-ul: seamănă cu shakira nu, felia asta
nu epâinea lui Dumnezeu nu-mi mai spune matale haide,

*repetă după mine: bună dimineța mă cheamă lidia tu ești
fiul meu marius*

e încă tânără, mă încurajează ei poate o să se miște
din nou poate o să mai știe va trebui să învețe tot ce nu-și
va reaminti răbdare răbdare răbdarea e măsura adevăratei
iubiri

ne mângâiem din lumi paralele deocamdată ne
aparținem doar în fișa unui dosar dintr-un teanc înălțat
până la tavan

numai bărbații au rămas întregi în familia noastră

trei generații de bărbați stăm acum în jurul mesei cu
capul plecat cu frica în riduri nebărbieriți repetând roluri
deja compromise

am rămas singuri în paturi case grădini învățând să
facem ce n-am făcut niciodată avem grijă de femeile
noastre uităm de noi de bunăvoie nu ne mai ascultă nimeni
nu mai avem de cine asculta

femei străine ne aduc uneori de mâncare dimineța
găsim lângă patul de fier pungi borcane caserole ofrande
ale seducției și milei femeile străine ne îmbărbătează din
compasiune din admirație din dragoste subită

îngrijim morminte cu așternut

(câtă așteptare atâta moarte!)

corpul ei s-a strâns într-atât că ar putea dormi pe
două perne așezate una lângă alta îi cumpăr cămășuțe din
magazinele pentru copii cu o batistă îi spăl tot corpul aș
putea-o ridica din pat cu o singură mână...

dacă e marți îmbrac o cămașă proaspăt călcată și străbat orașul în direcția opusă (ar mai fi atât de puțin până la aeroport) o fată al cărei nume îl tot uit mă machiază un băiat îmi prinde lavaliera în piept dana îmi zâmbește precum cea mai matinală dintre zâne îmi pregătesc propriul zâmbet îmi umezesc buzele trag aer în piept.

la 11:20 în salon se dă drumul la televizor un oraș întreg e între noi dar eu privesc direct în ochii ei îi vorbesc despre cărți și scriitori scriitori de care n-a auzit cărți pe care nu le va deschide niciodată dar **carnea oricum e tristă** iar cărțile merită să rămână și necitite

spitalul e acum casa noastră părinții noștri au halate scrobite vecinii de salon sunt rudele răspândite prin toată țara de la caloriferul de sub fereastră până la chiuveta de după ușă în sertare avem tot ce ne trebuie cărți de rugăciuni pastile condimente cosmetice ne ținem lucrurile în cutii de carton sub paturi de fier pe pervaz avem ziare și cărți gătim în bucătăria de la capătul culoarului, după ce se stinge lumina ne spălăm în lighene de plastic avem radio și chiar un televizor la care urmărim concursuri de dans și telenovele frumoase în care actorii interpretează emoții de invidiat lumea de afară e **tot mai greu** de-nțeles priorități frivole nefericiri gratuite privilegii ignorate apropierea vătămată din salon e mai bună decât singurătatea aseptică de pe străzi și din blocuri casa noastră e loc de suspin întristare și scrâșnet de dinți aici în orice pat moartea își face-ncercarea viața se înghite cu ceai și se dizolvă-n perfuzii dar unele zile sunt mai bune ca altele și uneori asta e totul

femeia fără picioare avea brațe de hamal și ochi de husky albaștri limpezi priveai prin ei până în spatele

capului asculta ravel toată ziua citea dostoevski shogun eminescu boll cuibărită în scaunul pe rotile suporta durerile genunchilor amputați anul trecut, corpul nu știe ce nu mai are dar **durerea fantomă** ține zece ani, aflase de la cineva mult mai în vârstă

mă trezesc în zgomotul lichidului pleznind gresia femeia își dă drumul din picioare apoi plânge aplecându-se cu pampersii sfâșiați deasupra bălții gălbui umilită de parcă s-ar lăsa pe spate să se înece acolo la **malul patului de fier**

o caracatiță iese pe gura femeii întinzându-și pe față zbârcită verzi tentacule lichide îi acopăr ochii cu palmele să nu vadă cum femeii îi înfloresc pe față sucurile amare erupte din adânc, dar femeia urlă iar eu trebuie să bruiez **ceea ce deja e moarte** încep să tușesc să râd să cânt fredonându-i tot mai tare la ureche: ... *soarele era și el o portocală*

trebăluim pe lângă ea ca doi păpușari amatori o ridicăm pe brațe îi îndreptăm umărul îi așezăm picioarele cu mâna unul o împinge cu grijă din spate celălalt îi sprijină capul și-i mută picioarele cu sârmă înfășurată după glezna dreaptă alteori cu șireturi înnădite de care tragem așezați în genunchi pe ciment

suntem **păpușarii culoarului** dăm zilnic reprezentația vieții noastre fără public fără martori fără ajutoare doar noi și jumătatea noastră de marionetă aproape vie păpușă defectă cu capul căzut într-o parte cu mâna întoarsă piciorul moale limba grea gemând în timp ce noi sfidăm capriciile sechelelor pe culoarul acesta unde moartea își plimbă oglinda de-a lungul trupului ei

încercăm să-ndreptăm ce-a rămas deformat s-o facem
să se țină să meargă să vorbească cu noi încredințați că
oricine are dreptul în ultimă instanță să-i iasă un număr
magic care să imite viața

neurologul a citit sentința ridicând tomografia în
lumină: uneori boala nu merge în sensul acelor de ceas

nimic mai insuportabil în spital decât redundanța
suferinței când coșmarul se confundă cu destinul când
doctorii dispar pe coridoare tot mai lungi când îți vorbesc
în cuvinte tot mai scurte cu privirea mereu în altă parte

ce fel de vanitate e când mă întreb **ce ar mai fi de**
suferit cum de nu e de-ajuns ce-a fost cine
ce
mai are de demonstrat?

acum când frica e contondentă când nici nu-mi mai e
rușine să plâng în metrou la unirii înghesuit de toți străinii
orașului acum când îmbrac hainele de ieri când așez
periuța de dinți printre tacâmuri și intru cu papucii în lift
greșind etajul

acum când mă bag în pat cu naivitatea că poate prin
cine știe ce minune mă voi trezi peste ani așa cum în
copilărie mă ascundeam și mă dădeam peste cap de trei ori
pentru a mă transforma în albină să fug pe ascuns la joacă

acum când abia rezist nopții fără prolixitatea
ignorantă a zilei când mila e epuizantă și doare când înnod
capetele răbdării când orice pereche până și de lucruri mi
se pare un miracol când accept emoționat compasiunea
străinilor ca surrogat al tandreții iubitei părăsite acum când
niciun detaliu nu mai poate fi ignorat acesta este

momentul, acel moment în care mi-e teamă că poate nu
sufăr îndeajuns

primul gest de grijă (gulerul îmi stătea strâmb) prima
sfială

(când mi-a șoptit la ureche *toaletă*)

prima reacție la ironie

(vorbeam cu cineva la telefon, nu remarcasem că
trage cu urechea)

felul în care mă caută din priviri prin salon bucuria
când intru pe ușă hărnicia înduioșătoare cu care înghite
toate pilulele

(orice pastilă rățăcită prin sertare e o promisiune în
plus)

un nou cuvânt rostit din proprie inițiativă

(numele asistentei care i-a adus o portocală) toate
aceste premiere încununute azi de prima noastră plimbare
afară pe aleile din curtea spitalului în aerul fără iod al
iernii

curiozitatea cu care urmărește câinele vagabond
adulmecând rotilele căruciorului râsul când îi pun zăpadă
în palmă dezamăgirea că se topește panica produsă de
soarele care-i intră neinvitat în ochi uimirea în fața
zborului precipitat al unei vrăbii ***ce zi perfectă mă bucur
că am petrecut-o cu tine!***

o învelesc mai bine în pătură iar ea mă cheamă
aproape pare că vrea să mă pupe dar nu reușește decât să
mă muște de nas îmi dau lacrimile râde *cât de mult mă
iubești*, o-ntreb ea scâncește și-ntinde mâna bună spre cer

de vecernie intrăm cu ea în biserică ne privește
lumea cum aducem căruciorul pe brațe după slujbă iar o să
primim zeci de colaci mere biscuiți cu cremă

locul i se pare familiar privește liniștită icoanele
acoperind pereții de lemn nu mai strigă nu mai geme din
când în când țipă scurt vrând să cânte laolaltă cu preotul...

îi iau mâna stângă și o închin încercând să-i
reamintesc gestul ea descrie **doar un cerc uriaș** în care
ne cuprinde pe toți privind cu atenție undeva drept în sus

la sfârșit împing căruciorul înspre pronaos ea apleacă
ușor capul apropie fața de icoană și spune timid: *bună
seara!*

creștetul ei ca o gaură neagră gravitând într-**o
tristețe lactee** o privesc pe furiș de teamă să nu-mi
ghicească în ochi persistența răului

de față cu ea vorbim la persoana a treia și uneori la
timpul trecut îi hotărâm destinul cu o precizie oarecum
resemnată ea nici nu ne ascultă mestecă o felie de măr sau
bea laptele cu paiul scurtat din când în când oftează
punctând tot ce nu poate rosti

tot ce nu se poate spune oricum

uneori bisericile sunt mărunte și arată banal
cămăruțe din lemn acoperite cu tablă dar înăuntru.

înăuntru e cald și multă lumină sfinții devin familia
ta ochii lor sunt cu tine și cu ceilalți necăjiți tăcuți pitiți în
scaunele pe rotile sprijiniți de cadre sau în cărje
îngenunchind greu din cauza ortezelor închinându-se
chinuit cu mâini moi și reci

(preotul citește despre bolnavi ce-I ating hainele:
Doamne, Tu ești doctorul trupurilor și sufletelor noastre!)

o ducem pe brațe să o împărtășim ea primește
cuminecătura emoționată atentă la cuvintele preotului
cărui îi spune politico: *sărumâna pentru masă!*

la sfârșit primim de pomană chifle eugenii napolitane
plecăm cu greu spre paturile noastre

(fantome credincioase de nevoie)

dar până vineri nu e mult ne vom rostogoli ne vom
aduna ne vom ascunde din nou aici în această cămăruță
din lemn acoperită cu tablă unde o voce caldă purtând
negrul până-n pământ ne va citi din nou despre bolnavii ce-
I atingeau hainele plecând pe picioarele lor sănătoși și
sătui

aseară am fost la concert mai știi?

mai știi când mă găseai în cameră dansând bizar în
fața oglinzii cu perciunii lungiți cu carioca și cu părul dat
cu fixativul păstrat în șifonier pentru coafurile de nunți pe
depeche mode pe ei încercam să-i copiez din cauza lor ți-
am stricat rujul adus de tata din irak încercând să-mi
desenez pe tricoul negru un trandafir

ieri seară eram în fața scenei cu elena cristina andrei
sonia flavia dansam urlam uitasem un stadion de „**oameni**
dăunați adunați împreună de subtilități necunoscute”

cu mâinile în aer dansam dansam și te simțeam de
departe simțeam cum mă duci și mă treci prin uitare

dariei

dincolo de toate astea tu:

într-un apartament pe sachelarie visarion la ultimul
etaj răsul tău de la mogoșoaia langoșeria dania din stația
laromet piatra grea a prințului arthur zulufii unei fete
blonde de la marginea orașului fotografiile făcute în

tonomatul din metrou după-amiaza citind *să nu ucizi o pasăre cântătoare* plănuitele plimbări prin ventimiglia speranțele dorul tandrețea toponimiilor trupului parfumat de apa de colonie poftele călătoriile între pulpe între mont pal și capul bunei victorii reliefuri imprimate în palmele mele cu care te caut acum în alte trupuri în alte după-amieze răcoroase cu gura uscată cu mirosul de sânge în nări printre trupuri spânzurate de perfuzii pregătit oricând să fiu părăsit pentru o altă boală pentru o altă moarte

(am rămas **doar respirația unui străin** la receptorul unui telefon primit cu număr ascuns)

dacă dorința nu s-a dizolvat în frică și vinovăție dacă aş putea da forward dacă ne-am putea iubi și după

le întâlnesc în secret prin subsoluri întunecate spoite pășesc prin mizerii pereții sunt umezi urina se prelinge groasă ca mierea

femei multe femei se tolănesc peste resturile spitalului adunate grămezi își desfac larg picioarele își proptesc mâinile în seringi în pungi de perfuzii în sonde urinare sparte peste pansamente înnegrite de iod

ele mă cheamă mă cheamă fără brațe fără picioare cu guri știrbe și țeste crăpate mă alintă îmi șoptesc cuvinte vulgare privesc originile întunecate ale lumii, dar mă întind peste ele mă cuibăresc între brațele lor vineții pline de ace le strâng la piept moi și însângerate mă încurajează în curând greața e plăcere ameteală uitare...

sunt ultimul lor bărbat acolo în containerele cu deșeuri biologice unde **totul e mângâiere și spaimă**

eram doar un puști dar ea îmi spunea:

femeile și-așa au o soartă nenorocită nu contribui și tu la nefericirea lor iubește-le dacă poți, dacă nu treci mai departe însă ai grijă de ele nu te gânde niciodată mai întâi la tine o vor face ele cu asupra de măsură fii tandru mângâie-le protejează-le nu le minți nu le vorbi urât nu cumva să le lovești nici măcar cu o floare iar de vei călca strâmb nu lăsa să se vadă

dacă e nevoie iubește-le ca și cum le-ai iubi cu adevărat!

te-am învățat tot ce-am știut și eu restul vei afla singur așa că pleacă departe întâmpină-ți viața fă-ți norocul arată ce poți nu te gânde la mine nimeni nu te va iubi la fel de mult dar eu sunt singura pe care ai voie s-o părăsești

n-a mai rămas nimic aici nu te uita în urmă!

voi plânge, doar mă știi, dar nu-ți fă griji te voi aștepta oricând alege o fată și o voi iubi ca pe tine faceți doi copii doar unul nu e bine nu știi niciodată ce-ți rezervă viața

du-te du-te departe, dragul meu drag însă nu ne uita!

în preajma morții cauți iubire compasiunea orice compasiune ți-a făcut bine ai făcut dragoste cu toți cei care te-au mângâiat ai căutat să te pierzi în oricine te-a primit ai vrut aproape orice te învelea pentru o noapte în mirosul cald al pielii altcuiva și ea și ea și ea și ea și tu:
niciodată dragostea n-a fost atâta tandrețe hazard bunăvoință!

i-am visat trupul cusut cu sfoară groasă (scăpau picături de sânge pe la noduri) ea a venit s-a strecurat sub

mine mi-a ținut chipul în palme respirându-mi precipitat
adânc în gură. ne-am plimbat noaptea pe străzi am
fotografiat toate porțile de fier de pe calea victoriei...

i-am citit din claudel și pound mi-am așezat palmele
pe sâni calzi m-am lungit la picioarele reci.

trupurile noastre transpirau împletite sub cupola
ventilatorului pe ultimele replici din *when a man loves a
woman...*

ne-am înfășurat în cearșafurile șifonate ude m-a
bărbierit și am discutat dacă ignoranța e binecuvântare.

conviețuirea cu moartea te face să iubești intens
absent aproape fericit când ești singur numai gândul
iubirii cu cineva și ai ecou în stomac

după luni și luni ne întoarcem acasă în camere praful
mișcător aerul îngreunat de absență hainele noastre
îmbrăcând în dezordine fotoliile patul canapeaua

soarele moale al asfințitului strecurat de jaluzele face
pereții palizi precum fețele noastre

o depun pe canapea îi ridic picioarele îi întind brațele
îi așez perna cea mică sub cap și ea prinde puțină viață îmi
zâmbește pare liniștită trebuie să simtă și ea că **se**
întâmplă ceva bun în timp ce deretic în grabă îi mai spun
câte-o vorbă deschid larg geamurile înțepenite ud florile
aproape uscate aerul aduce mirosul copacilor proaspeți
copiii râd în fața blocului

când mă întorc în cameră ea a adormit din nou, dar
eu continuu să-i mai spun una alta între cele două uneori
oricum nu e nicio diferență

două anotimpuri au trecut de când întârziem în
infern ai plecat în ziua când a venit iarna a nins chiar în

acea noapte și zăpada s-a luat a nins din nou și zăpada s-a luat de alte câteva ori...

a trecut Sf. Nicolae apoi și Crăciunul lumea a asaltat mall-urile s-a îmbulzit în piețe ducând pe umeri brazi cadouri portocale-n buzunare de revelion oamenii au ieșit pe străzi te-am purtat pe brațe până la geam să-ți atragem atenția cu artificii de pe cer de Bobotează ne-am amintit de bunicul toma apoi am sărbătorit ziua ta în timp ce asistenta schimba perfuziile în salon ne-am bărbierit ne-am pus cămăși noi te-am sărutat pe rând și mai mult decât de obicei infirmiera ne-a făcut poze suflând cu toții în lumânările tortului împărțit apoi prin saloane

de valentinei day mi-a fost teamă să nu primesc vreun sms în martie ți-am adus flori și bomboane de ciocolată pe care le-am mâncat tot noi de Bunavestire de Paște de înălțarea Domnului am sperat cu îngăduință încurajați fără voie de nesfârșitele povești cu miracole ale celorlalți

Sânzienele au trecut și ele pe lângă noi rezemați în continuare de paturile albe de fier...

aerul intrat pe fereastră miroase acum a pământ a crescut iarba la fel și părul tău acoperind creștetul capului ca pe tranșeele părăsite ale unui atac surpriză

două anotimpuri au trecut de când tot ocolim viața dar privirea și gura ta sunt acum unde trebuie îți amintești cine suntem și uneori chiar zâmbești

stai pe canapea ca un personaj abandonat dintr-o carte fără coperte sunt doar câțiva metri între noi dar trăim paralel taci și te pierzi zi după zi în ceața unui trup ce nu mai este

ce greu să nu mă pot agăța de tine nicicum!

dispari câte puțin cu fiecare borcan de dulceață lăsat gol în chiuvetă și pe care tot amân să-l spăl pleci câte puțin când îmi cos fiecare nasture căzut când calc mânecile cămășii ai plecat și azi când pe balcon violeta de parma s-a uscat deși i-am schimbat pământul am udat-o și uneori i-am vorbit despre râsul tău colorat care se-auzea-n tot blocul de pe pandurilor 11

când nu ești **te caut în detalii** în lucrurile unde mâna ta avea gesturi salvatoare în mărunțișuri locuite acum de o inestimabilă tristețe

te retragi undeva în mine unde ajung tot mai greu și niciodată, niciodată cu ochii uscați

uitată într-o memorie ferecată și goală abia respiră privește nemișcată marginea canapelei locul abrupt de unde își contemplă deznădejdea

ne privim într-o **tăcere tot mai firească** ea are 48, eu 27 semănăm

(când avea vârsta mea de acum tocmai mă dădea la școală) semănăm chiar dacă ea cântărește cât o școlăriță iar țeasta i s-a micșorat cât un grepfruit, suntem atât de apropiați încât dacă ar putea vorbi nu ne-am spune nimic

(o tristețe freatică s-a adunat în noi)

haide, bea înghite amarul ăsta e cel mare de 5 mg te va ajuta să zâmbești măcar câteva ore ai să vezi într-o zi ne va lega ceva mai mult decât chimicalele!

cu toate acestea lumea ei a rămas ordonată curată pusă la punct nicio clipă n-a încetat să tindă **spre armonie**

îmi arată perdeaua îndoită praful (ah, praful!) de pe noptieră tabloul ușor strâmb amprentele degetelor pe un pahar mă trimite pe covor să culeg vreo scamă mă cheamă la ea pe canapea să-mi aranjeze gulerul cămășii întoarce pe față rufele și le împachetează cu o singură mână lentilele ochelarilor nu sunt niciodată suficient lustruite (doar ochiul ei stâng e de vină) se încruntă dacă-mi arunc aiurea șapca pe fotoliu

gesturi îndreptări urme

un zmeu atârând într-o parte ochelari rămași într-o toartă bucată de gutuie uscată un singur picior o singură mână un singur ochi jumătate de gură vorbind în gând unui rest de memorie, vântureasa tăiată în două se mișcă într-o parte a lumii cu trupul întors înspre cealaltă

cine este cea care-a mai rămas acum când încerc să mi-o amintesc privind-o îndelung când o aștept **ca-ntr-un film mut** să-și facă loc în viață cu jumătate de trup cu amintiri numărate pe degetele mâinii stângi

părul a crescut peste cicatricea adâncă precum ierburile peste ruinele dezastrului cine este cea care a mai rămas acum când portretul ei abia mișcător pare mai mult o natură moartă respirând

iar am ars peștele dar o să vezi mă voi obișnui o să învăț tot ce n-ai apucat să-mi spui gogoși din dovlecei poate nu am să fac șarlotă sau ecleruri cu atât mai puțin iar ultimul borcan din zacusca ta nu va fi desfăcut niciodată dar uite ce ciorbe de praz gătesc iar piure-ul îmi iese cum îl făceai tu o să fie bine nici măcar nu mi-e greu deși uneori mă panichez între cuptor și chiuvetă printre picăturile de ulei și condimente între tine și mine*

sunt încă stângaci cu absorbantele dar recunoaște niciodată n-ai avut sprâncene mai fin arcuite obrajii gâtul mâinile unse cu creme dacă m-ai lăsa ți-aș face unghiile te-aș epila aș aduce o coafeză...

„Dragul meu copilaș, țin să te anunț că din toată mâncarea pe care ți-am făcut-o, nimic nu-mi place cum mi-a ieșit. Chiftelele sunt sărate (așa a fost carnea cumpărată, eu n-am mai pus sare deloc), perișoarele din ciorbă sunt tari, mazărea nu a fiert sub nicio formă, budinca cu brânză a ieșit moale (se fărâma brânza, nu știu cauza), așa că o să primesc Premiul Nobel pentru cea mai proastă bucătăreasă din lume. Îmi pare rău, dar știi cum se spune: foamea e cel mai bun bucătar... Să știi că mi-a trebuit f. mult timp să-ți citesc scrisoarea (scrii oribil)... Articolul despre bunici m-a întors pe dos, ai scris curat adevărat, cum spune Caragiale, și m-a făcut să derulez filmul memoriei, doamne cum trec zilele... Ai grijă ce faci cu fetele și încearcă să te descurci cu banii tăi până ieșim din datorii, că te ajutăm noi să-ți iei calculator, cu puțină răbdare le facem pe toate. Să fii cuminte te rog din suflet și pune mâna și învață că doar pentru tine înveți. Te dezmierd, mama Lidia”

știu, poate e **prea trist pentru cochetărie** dar uneori ne distrăm pe cinste, nu-i așa!?

n-am avut niciodată o soră cu care să mă joc de-a mama și de-a tata

nu plânge, nimic din toate astea nu doare ascultă ascultă-mă ascultă aici:

nimic nu mai e greu cu adevărat e ca și cum aș exersa pentru mai încolo când voi avea o fetiță pe bune (nu ți-ar plăcea!?)
o fetiță căreia-i voi împleti părul să-i asortez rochițele

să-i prind curelușele la sandale s-o învăț să deseneze copii
copaci flori și case prin peretele căroră se vede becul
luminând înăuntru

i-am spus o porcărie la ureche și a-nceput să râdă

apoi i-am spus și mai multe porcării după porcării iar
ea râdea tot mai tare încercând să-mi acopere gura cu
palma luată prin surprindere râdea încurcată râdeam și eu
cu ea îi mai spuneam încă o porcărie și-ncă una filmam cu
telefonul mobil cum îi dăduseră lacrimile de atâta râs

ca doi copii râdeam de vorbele rușinoase pe care i
le spuneam una după alta nu mă puteam opri să nu-i spun
tot mai multe

(nu știu cum îmi venise ideea)

începusem să le recit cu patos patriotic mimam
cuplete de brigadă îi recitam porcăriile alea imitându-l pe
toma caragiu pe amza pellea cu perfectul simplu de oltean
de-al nostru

(pe cozorici nu mi-l mai aminteam)

nu m-am oprit până ce n-a început s-o doară gura de
atâta râs, gura ei din care n-a mai ieșit o propoziție de
câteva anotimpuri

*a fost odată ca-n povești shakira are coapse mișto
rapid a bătut pe dinamo greierele scrie la computer raluca
lucrează la academie ce dimineată încântătoare lidia
poartă ochelari de mînz perdelele au fost spălate cu suc
logopeda vine după-amiază astăzi este frig în casă mama
mea e o ciocănitore...*

în fiecare zi rostim numele a ceea ce vedem prin casă
inventăm câte o frază și apoi o copiem pe toată pagina
agendei unicredit în fiecare zi repetăm împreună câteva

replici din *secretul marelui*

(surprinzătoarele foloase ale unei telenovele în limba română)

scriem facem conversații vocalize vorbă cu vorbă
recăpătăm ce se mai poate din **partea stângă a lumii**

*achim iubește fotbalul marius este exigent și frumos
azi n-am făcut greșeli roșiile s-au copt în tramvaiul 11 o să
fie frumos și bine scrisul mă plictisește*

îi încălzesc în gură lingurițe cu iaurt desfac măslinile
să scot sâmburii îi aduc fructe pe care nu le-a gustat
niciodată

(putem trăi și fără avocado!)

o răsfăț turnându-i îndelung apă caldă în singura
palmă disponibilă mângâierii

îi cumpăr ciorapi colorați cu degete apoi o învăț să le
numere să spună numele trandafirului japonez îi explic
diferența dintre 7 și 7

1 fac să râdă citindu-i *decebal către popor* îmi desenez
cu markerul mustăți de cabaret cânt la peria de păr *de-ai fi
tu salcie la mal* dansez cu aspiratorul pe *I want to break
free* fac moonwalking purtând pălăria bunicului

îi pilesc unghiile o pensez o spăl în săruri îi curăț
dinții cu ața cu creme îi ung urmele vineții de pe gât de la
încheieturi o gădil cu fulgul smuls din pernă apoi o adorm
punând cd-ul cu andrea bocelli respirându-i în creștet
strecurându-i în gaura pentru cercei din lobul urechii cea
mai lungă sprânceană a mea

sunt mama din ea e fetița din mine **suntem tot noi**

(numele ei apare cel mai des în poezia de dragoste a
lumii)

își descoperă trecutul în albumul cu fotografii se miră întreabă din priviri e suspicioasă însă rareori o contrariază felul în care-a rămas:

un tablou al cărui peisaj e **parțial franjurat** de întâlnirea dintre un bisturiu și o portocală pe masa mașinii de cusut ileana

își învață trecutul privind fotografiile pe care i le povestesc ca și cum ar încerca să-și regăsească chipul privind în oglinda pisată de sub tălpile altcuiva

nu ne mai întreabă nimeni nimic timpul stinge suferința în obișnuință necazul crispează apoi plictisește iar timpul vindecă totul inclusiv mila

singuri de la început în fața dezastrului cot la cot cu propria perplexitate **o lungă și ambiguă istorie a cuvintelor** stă acum între noi și restul lumii nimeni nu poate pricepe ceea ce noi abia formulăm compasiunea e un clișeu rostit în apeluri telefonice tot mai grăbite de care mi-e ciudă că încă mă alină exclamația ei când mi-a văzut în lumina soarelui firele de păr alb de la tâmplă regretul încurcat în limba amortită apoi iertarea cerută din priviri tristețea toate acestea...

suntem doar noi noi doi mai mult eu însă ea:
memento al unei morți amânate

de câteva zile am rămas singur iar azi i-am vorbit la telefon deși acesta e un fel de-a spune:

am vorbit respirației ei care se tot pregătea să scâncească i-am spus ce-am mai făcut cu cine m-am întâlnit ce-am mai gătit ce lucruri noi am mai scris în

dilema veche

la un moment dat am și întrebat-o ceva așa ca să facem conversație să pară totul cât mai normal

(care cuvinte nu sunt prea grele pentru a fi rostite?)

poate că vântureasa de plastic pricepe lucruri care depășesc obișnuința poate că **lumea se reflectă mai exact în jumătățile** de măsură frumusețea dreptatea înțelepciunea se deschid numai în ceea ce a avut puterea să rămână înjumătățit și să tacă

ce înfățișare poate avea absența într-un rest care este însuși destinul felul drumul omului cu ce ochi vom privi ceea ce lipsește și ce forme vor lua acum așteptarea asimetria ardoarea?

primind mila și dragostea îndoit doar cei mutilați sunt întregi cu adevărat și îndreptățiți să plângă fără să dea socoteală nimănui

zilele astea am încercat să mă obișnuiesc cu mine din nou

am scris e-mailuri mi-am aerisit dulapul cu haine am citit reviste pentru bărbați („10 pași pentru un abdomen plat”) am ascultat *twelve moons* pe repeat am băut vin (dar am urmărit și *extreme surgery* pe discovery)

o vreme m-am simțit curat odihnit bine apoi mi-a fost rușine și n-am știu ce să fac cu **acest lux al egoismului**

nimic mai greu decât singurătatea de sânge când cea din carnea ta nu a rămas decât un trup mut pe care îl plimbi de colo colo prin casă îl ridici din pat îl urci pe canapea îl așezi pe un scaun în colțul camerei în care îți

faci de lucru un trup pe care din când în când îl îndrepti spre lumină îl ștergi îi pui apă ca unei flori dintr-un ghiveci crăpat

acum că nu mai ești cu mine te visez mereu și visez că vorbești ne mirăm, dar tu ne spui că ne-ai vorbit dintotdeauna n-am știut noi să te-ascultăm uneori vorbești ca înainte alteori în limbi necunoscute pe care însă le-nțeleg dacă ai ști cât de fericit sunt și câte ți-aș mai spune acolo în somn numai că **noptile sunt întotdeauna mai scurte decât visele** visez că-mi spui nimicuri supărări cicăleli de care mi-e dor cum că mașina de cusut iar s-a dereglat și tighelul a ieșit strâmb că nu mai taie cuțitele de bucătărie că tata iar a intrat încălțat pe covorul din sufragerie să nu mănânc din clătite până nu se răcesc să-mi tund pletele să dau casetofonul mai încet *rock e elvis nu nirvana* cum se poate dansa pe prodigy să nu mai port tricouri cu cranii și bocanci vara *iar ți-ai sfârtecat blugii, mămă!*

te-am visat și ieri noapte iar azi ești la telefon o tăcere de câteva sute de kilometri se întinde între cele două aparate îți ascult respirația și dinadins nu spun nimic aștept să începi tu ca-n vise aștept să-mi spui ceva orice

chiar și *portocală*